

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **O. D.**, se sídlem T., T. 26, IČ: ..., zastoupen Mgr. Pavlem Francem, advokátem se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Gorazdova 24, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č. j.: 071104113/950/14/90.220/Ve,

takto:

- I. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústřední inspektorát, ze dne 28. 11. 2014, č. j.: 071104113/950/14/90.220/Ve, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla France, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ústřední inspektorát Státní energetické inspekce (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 10. 2014, č. 714016114. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 35 343 Kč za spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými v souladu s § 5 odst. 5 téhož zákona cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 5/2009 ze dne 23. 11. 2009, č. 2/2010 ze dne 8. 11. 2010

a č. 7/2011 ze dne 23. 11. 2011, uplatnil na vyrobenou elektřinu ve výrobně elektřiny ev. č. 1, provozovna FVE 11,44 kWp – Troubelice (dále také jen „FVE“) u provozovatele distribuční soustavy, společnosti ČEZ Distribuce, a. s., za kontrolované fakturační období od 22. 1. 2010 do 31. 12. 2012 výkupní ceny ve výši náležející pro druh obnovitelného zdroje uvedený do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, ačkoliv termín uvedení do provozu FVE byl nejdříve dne 22. 1. 2010. Nesprávně fakturovanou výší podpory formou výkupních cen tak žalobce získal nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 35 343,12 Kč.

Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení okamžiku uvedení FVE do provozu a s tím souvisejícího nesprávného výkladu vzniku nároku na podporu výroby elektřiny. Žalovaný dovozuje z díkce bodu 1.2 a 1.10 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „cenové rozhodnutí č. 8/2008“), že pro splnění podmínek pro uvedení FVE do provozu musí žalobce „začít vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy“ a „na tuto dodanou a naměřenou elektřinu uplatnit podporu formou výkupní ceny“. Předpokladem splnění těchto podmínek je dle názoru žalovaného osazení měřicím zařízením. Vzhledem k tomu, že žalobce osadil měřicí zařízení dne 22. 1. 2010, žalovaný se domnívá, že žalobce uvedl FVE do provozu až v roce 2010. Tento výklad žalobce považuje za nezákonný a odkazuje na výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu (dále také „ERÚ“) „Postup a harmonogram uvedení zdrojů do provozu“ ze dne 27. 10. 2010 (dále jen „výkladové stanovisko“), podle něhož se okamžikem uvedení FVE do provozu rozumí „pozdější z termínů účinná licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výroby k distribuční soustavě“. Osazení měřicím zařízením naopak není podmínkou pro určení daného okamžiku.

Výkladové stanovisko se vztahovalo k bodu 1. 9 cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 (dále jen „cenové rozhodnutí č. 4/2009“), podle něhož „u nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů“. Znění relevantního ustanovení bodu 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008, na které žalovaný odkazuje, je přitom shodného obsahu. Pro srovnání žalobce cituje rovněž bod 1.2 cenového rozhodnutí 4/2009, který je shodný se zněním bodu 1.2 cenového rozhodnutí č. 8/2008, ze kterého žalovaný dovozuje povinnost osazení měřicím zařízením pro uvedení FVE do provozu. Žalobce je proto přesvědčen, že závěry výkladového stanoviska ERÚ lze vztáhnout také na znění bodu 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008, které je textově téměř totožné se zněním cenového rozhodnutí č. 4/2009. Tato dlouhodobá praxe byla dále převzata do cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010.

Žalobce považuje rovněž za nedostatečné, že žalovaný k výkladovému stanovisku uvedl, že se vztahuje k cenovému rozhodnutí č. 4/2009, zatímco žalobci je vytýkáno porušení cenového rozhodnutí č. 8/2008, aniž se vypořádal s totožným zněním těchto

cenových rozhodnutí, a že výkladové stanovisko má pouze informační charakter. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2014, č. j. 052105513/302/14/90.220/Ve (dále jen „rozhodnutí ze dne 22. 4. 2014“), v němž žalovaný uvedl, že přes informační charakter výkladového stanoviska tento dokument není možné při rozhodování pomíjet a nesoulad v určování podmínek jednotlivých cenových předpisů nemůže jít k tíži kontrolovaných osob. Tato skutečnost rovněž vyplývá ze zásad veřejnoprávního trestání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 7 As 16/2010-64), takže od výkladového stanoviska je možné se odchýlit pouze ve prospěch žalobce.

Žalobce s ohledem na výše uvedené skutečnosti (výkladové stanovisko, rozhodnutí ze dne 22. 4. 2014 a cenová rozhodnutí) nabyl legitimní očekávání, že jeho FVE byla uvedena do provozu již v roce 2009, a k této otázce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, jehož závěry lze uplatnit rovněž v žalobcově případě. Chtěl-li se žalovaný odchýlit od výkladového stanoviska, nemohl tak učinit toliko s odůvodněním, že se výkladové stanovisko vztahuje k jinému cenovému rozhodnutí. Takový postup nevyhovuje požadavkům judikatury ani zásadě předvídatelnosti činnosti veřejné správy upravené v § 2 odst. 4 správního řádu.

Odchýlení se od závěrů výkladového stanoviska nelze ani odkazem na rozhodnutí předsedy ERÚ ze dne 1. 7. 2011, č. j. 00620-20/2011-ERÚ (dále jen „rozhodnutí ze dne 1. 7. 2011“), neboť v tomto rozhodnutí nebyla problematika určení data uvedení do provozu řešena a své závěry týkající se osazení elektroměru učinil předseda ERÚ jen nad rámec přezkumu a bez podložení relevantní argumentací. Nadto ve výše zmíněném rozhodnutí ze dne 22. 4. 2014 žalovaný dospěl k opačnému závěru.

Žalobce se domnívá, že výklad žalovaného pravděpodobně vychází z chybného chápání sousloví „při uplatnění podpory formou výkupních cen“ obsaženého v bodě 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008. Toto sousloví však dle žalobce není uvedeno jako další podmínka pro připojení, nýbrž pouze pro odlišení dvou režimů podpor. Citované ustanovení nelze vykládat extenzivně ve smyslu „a pokud uplatní podporu formou výkupních cen“.

Žalobce připomíná, že i provozovatel distribuční soustavy uvedl, že dodávku bez osazení měřicího zařízení umožňovala též Pravidla provozování distribuční soustavy pro rok 2009, podle nichž se uvedením do provozu rozumí již samotný zkušební provoz. Ten v případě žalobce proběhl již v roce 2009, jak vyplývá z protokolu o nastavení ochrany a protokolu o uvedení vlastní výroby do provozu ze dne 2. 11. 2009. Žalobce nadto připojil FVE k distribuční soustavě již v roce 2009 a jak je patrné z bodu 13.1 přílohy č. 4 k Pravidlům provozování distribuční soustavy, první paralelní připojení FVE k síti je předpokladem pro zahájení zkušebního provozu. Na uvedeném nic nemění ani rozsáhlá argumentace žalovaného ohledně časových souvislostí smlouvy o podpoře výroby elektřiny a smlouvy o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě. Pokud by

žalovaný postupoval dle výkladového stanoviska, bylo by lhostejné, kdy došlo k výrobě a dodávce elektřiny do distribuční soustavy, neboť rozhodující je datum připojení.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy a nelze ho považovat za nezákonné. Žalovaný trvá na svém závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu, neboť za datum uvedení do provozu FVT je nutno považovat nejdříve den 22. 1. 2010, kdy provozovatel distribuční soustavy instaloval elektroměr pro měření vyrobené elektřiny. Argumentace žalobce výkladovým stanoviskem je irelevantní, neboť se nejedná o právní předpis. Žalovaný odkazuje na bod 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008 a na bod 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, přičemž v obou případech je okamžik uvedení provozovny do provozu vázán na měření vyrobené elektřiny. Bod 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 vyložil předseda ERÚ již v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2011.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

V replice ze dne 19. 5. 2015 žalobce zopakoval svoji žalobní argumentaci a dodal, že přes svůj informativní charakter je výkladové stanovisko použitelné, stejně jako judikatura Nejvyššího správního soudu, která rovněž není právním předpisem. Rozhodnutí předsedy ERÚ ze dne 1. 7. 2011 nelze na případ žalobce aplikovat mj. proto, že v nyní řešeném případě se jedná o oblast správního trestání, v němž není přípustné provést výklad v neprospěch odpovědné osoby. Rovněž by jeho aplikace porušila zásadu legitimního očekávání. Žalovaný se nezabýval možným zánikem odpovědnosti, tedy zda nebyly dány liberační důvody zprošťující žalobce odpovědnosti za tvrzený správní delikt. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege*, neboť žalobce je trestán za nedodržení povinností, jejichž výklad je sporný.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce je držitelem Rozhodnutí o udělení licence č. 110909626 vydané Energetickým regulačním úřadem pod č. j. 06075-8/2009-ERU dne 27. 10. 2009 s termínem zahájení výkonu licencované činnosti dne 17. 11. 2009. K napojení FVE do distribuční sítě, tedy k výrobě a dodávce elektřiny, došlo v listopadu 2009, jak

vyplývá z Protokolu o uvedení vlastní výroby do provozu ze dne 2. 11. 2009. Příslušná FVE byla v kontrolovaném období roků 2010 až 2012 provozována v režimu zvolené formy podpory – výkup elektřiny. Elektřina vyráběna ve FVE je měřena na úrovni dodávky do distribuční soustavy čtyřkvadrantním distribučním elektroměrem Landis a Gyr osazeným v odběrném místě dne 22. 1. 2010. Žalobce má s provozovatelem distribuční soustavy, společností ČEZ Distribuce, a. s. uzavřenu Smlouvu o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě z napěťové hladiny nízkého napětí ze dne 9. 2. 2010 a Smlouvu o podpoře výroby elektřiny ze dne 9. 2. 2010. Z fakturačních dokladů za kontrolované období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2012 bylo zjištěno, že výroba je zařazena jako obnovitelný zdroj uvedený do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009. Z faktur a měsíčních výkazů o výrobě elektřiny z obnovitelných zdrojů vyplývá, že do 31. 12. 2009 dodávka do elektrizační soustavy při uplatnění podpory nebyla vykázána, v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 dosáhla výše 11 707 kWh, od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 výše 13 337 kWh a od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 se rovnala 13 337 kWh. Na vyrobenou elektřinu byla v kontrolovaném období uplatňována podpora podle cenového rozhodnutí č. 8/2008.

Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.

Bod č. 1.9 cenového rozhodnutí č. 8/2008 stanoví výkupní ceny a zelené bonusy pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření. V případě výroby elektřiny s instalovaným výkonem do 30 kW včetně s uvedením do provozu po 1. 1. 2009 je výkupní cenou elektřiny dodané do sítě 12 890 Kč/MWh.

Bod č. 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008 uvádí: „U nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.“

Bod č. 1. 2. cenového rozhodnutí č. 8/2008 uvádí: „Výkupní ceny se uplatňují za elektřinu dodanou a naměřenou v předávacím místě výroby elektřiny a sítě provozovatele příslušné distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy, které vstupuje do zúčtování odchylek subjektu zúčtování odpovědného za ztráty v regionální distribuční soustavě nebo subjektu zúčtování odpovědného za ztráty v přenosové soustavě“.

Mezi stranami je sporné, v jaký okamžik byla žalobcová provozovna uvedena do provozu – zda v roce 2009 při zahájení licencované činnosti a napojení FVE do distribuční sítě, nebo v roce 2010 po osazení výroby měřicím zařízením a uskutečnění první měřené dodávky elektřiny. Soud se přitom neztotožnil se závěrem žalovaného, že pro určení termínu uvedení do provozu FVE je rozhodující okamžik, kdy žalobce započal uplatňovat podporu pro výrobu elektřiny, tedy okamžik osazení provozovny měřicím zařízením.

Soud pro posouzení dané věci vyšel ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017 – 82, jenž řešil obdobnou

problematiku. Ačkoli ve věci řešené Nejvyšším správním soudem bylo pro určení okamžiku uvedení elektrárny žalobkyně do provozu rozhodné cenové rozhodnutí č. 4/2009, soud vzal v potaz, že bod 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008 a bod 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, které určovaly den uvedení do provozu, je totožný. Soud proto shledal, že kasačním soudem vyřčené závěry jsou plně přenositelné též na nyní posuzovanou věc.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí vyzdvihl, že slovní spojení „při uplatnění podpory formou výkupních cen“ a „při uplatnění podpory formou zelených bonusů“ (viz bod 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008) pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci daného způsobu podpory výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, v případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu.

Jestliže tedy v nyní posuzované věci žalobce uplatňoval nárok na podporu formou výkupních cen a k napojení FVE do distribuční sítě prokazatelně došlo v listopadu 2009 (viz Protokol o uvedení vlastní výrobní do provozu ze dne 2. 11. 2009), je nutno již tento okamžik považovat za uvedení žalobcovy provozovny do provozu. Opačný výklad by fakticky rozšířil okruh podmínek, které by výrobní elektřiny musela splnit, aby mohla být považována za uvedenou do provozu, a to aby vyráběná elektřina byla změřena (tj. byla by nutná instalace elektroměru) a došlo k jejímu výkupu na základě smluvního vztahu mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy o odkupu vyrobené elektřiny. Podmínku výroby a dodávání elektřiny je ovšem možné splnit i jiným způsobem. Podle komentáře k § 52 energetického zákona takto první paralelní připojení představuje legální neměřenou dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výroby: „Jestliže měřicí zařízení nebylo instalováno, nesmí být dodávka realizována, ledaže si to provozovatel přenosové soustavy či provozovatel distribuční soustavy na straně jedné a zákazník, výrobce elektřiny nebo provozovatel distribuční soustavy výslovně ujednali. V praxi k takovým ujednáním dochází (na základě Pravidla provozování distribuční soustavy) zejména v procesu prvního paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě, jehož součástí je také uskutečnění legální neměřené dodávky elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výrobní.“ (Eichlerová, K.; a kol. Energetický zákon: komentář. Praha : Wolters Kluwer, 2016, § 52).

Soud dále přihlédl ke stanovisku Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 10. 2010, označeném jako „Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu“. Podle tohoto stanoviska z bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 (uvedené však, jak již bylo řečeno, lze vztáhnout též na totožný bod 1.10 cenového rozhodnutí č. 8/2008) vyplývá, že „za den uvedení výrobní do provozu, pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání podpory (povinný výkup nebo zelený bonus) v

souladu s odstavcem 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, lze označit pozdější z termínů ‚účinná‘ licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením Protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou PDS.“ Podmínka vyrábět a dodávat elektřinu ve smyslu bodu 1. 10. cenového rozhodnutí č. 8/2008 by tedy byla splněna již realizací prvního paralelního připojení poté, co provozovatel výrobní získal příslušnou licenci pro výrobu elektrické energie.

Soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem poukazuje na skutečnost, že stanovisko Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 10. 2010 představuje formu autentického výkladu právního předpisu, jelikož Energetický regulační úřad je orgánem, který na základě zákonného zmocnění cenové rozhodnutí č. 8/2008 vydal. Autentickým výkladem je podle literatury (např. Večeřa, M.; Dostálová, J.; Harváněk, J.; Houbová, D. Základy teorie práva. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 65) takový výklad, který podává ten orgán veřejné moci, který vydal předpis, jehož součástí je vykládaná právní norma. Autentický výklad může být součástí pramene práva, který orgán veřejné moci vydal, a to např. v podobě definice obsažené v zákoně. Jen v takovém případě je obecně právně závazný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, čj. 2 Afs 51/2009–85, č. 1987/2010 Sb. NSS).

Soud souhlasí se žalovaným, že jelikož dotčené stanovisko není součástí cenového rozhodnutí č. 8/2008, nelze mu připisovat obecnou právní závaznost. Při interpretaci bodu 1. 10 cenového rozhodnutí č. 8/2008 je však třeba k němu přihlížet, jelikož svědčí o účelu a smyslu tohoto ustanovení. Ačkoliv Energetický regulační úřad získal výslovné zmocnění ke zveřejňování výkladových stanovisek k ustanovením právních předpisů v oblasti jeho působnosti [§ 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona] až s účinností od 18. 8. 2011, stanovisko lze vnímat jako součást jeho pravomoci stanovovat výkupní ceny podle § 6 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Pravomoc vydávat neformální výkladová stanoviska souvisí s normotvornou pravomocí a nevyžaduje zvláštní zákonné zmocnění. V této souvislosti také nelze přehlédnout, že Energetický regulační úřad vydal dne 19. 2. 2018 výkladové stanovisko, které v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016-102, v plném rozsahu potvrzuje závěry uvedené ve stanovisku ze dne 27. 10. 2010 a Energetický regulační úřad zde výslovně uvedl, že za datum uvedení výrobní do provozu v roce 2010 lze označit datum paralelního připojení výrobní s platnou licencí do distribuční soustavy, přičemž soud neshledal důvod, pro který by uvedené závěry nemohly platit na určení data uvedení výrobní do provozu také v roce 2009. Uvedené výkladové stanovisko ze dne 27. 10. 2010 navíc založilo legitimní očekávání žalobce, přičemž princip ochrany tzv. legitimního očekávání je v judikatuře soudů České republiky v čele s Ústavním soudem uznáván jako součást souboru základních principů demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jakkoli jeho obsah a projevy – zejména v oboru práva ústavního v jurisprudenci Ústavního soudu – nelze označit za ustálené (blíže viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, čj. 4 As 86/2016-38). Legitimní očekávání přitom nezakládá pouze ustálená správní praxe, ale může jej založit i jiná forma jednání správního orgánu, která v adresátech veřejné správy vyvolá očekávání, že jednají v souladu s právem, a že jejich jednání bude poskytnuta právní

ochrana. V posuzovaném případě stanovisko Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 10. 2010 vyvolalo ve svých adresátech očekávání, že pokud do konce roku 2009 provedli první paralelní připojení výroby elektřiny při současném získání platné licence, budou mít nárok na výkup elektřiny za příslušnou cenu, a že tedy nemohou být za toto jednání postihnuti ze strany jiného orgánu, který je však součástí téže státní moci, za spáchání jiného správního deliktu.

V replice ze dne 19. 5. 2015 žalobce vedle zopakování své žalobní argumentace rovněž namítl, že se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nezabýval možným zánikem odpovědnosti, tedy zda nebyly dány liberační důvody zprošťující žalobce odpovědnosti za tvrzený správní delikt. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle doručenky založené ve správním spise bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 5. 12. 2014. Posledním dnem pro podání žaloby (a tím i pro rozšíření žaloby o další žalobní body) tedy byl čtvrtek 5. 2. 2015. Pokud žalobce uplatnil žalobní bod týkající se otázky možné liberace až dne 19. 5. 2015, učinil tak až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby, resp. pro rozšíření žaloby o další žalobní body, a soud se jím tak věcně nezabýval.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. 12. 2018

JUDr. Karla Cháberová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.